

การศึกษาวิธีการจำและการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ ของพุเรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นผ่านการประเมินตนเอง

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ และศึกษาความแตกต่างด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะผ่านการประเมินตนเองของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย กับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean: $\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) และวิเคราะห์ความแตกต่างด้วย t-test กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา JPN-301 ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 5 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 154 คน ผลการศึกษาพบว่า จุดที่ต่างกันในด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ คือ การฟังเสียงตัวอักษร โดยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฟังเสียงเท่ากับวิธีการอื่น ๆ ส่วนด้านการอ่านตัวอักษร จากการประเมินตนเองพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยสามารถประเมินตนเองได้สอดคล้องกับความสามารถจริง ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีการประเมินตนเองไม่สอดคล้องกับคะแนนสอบอ่านที่ทำได้จริง

คำ

สำคัญ

ตัวอักษรฮิรางานะ, วิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ, การอ่านตัวอักษรฮิรางานะ, การประเมินตนเอง

A Study of Methods for Memorizing and Reading Hiragana Letters Through the Self-Assessment of Beginning Japanese Learners

Abstract

This study aimed to explore differences in Hiragana letter memorizing methods and Hiragana reading. There were 154 participants, who were 3rd year students enrolled in JPN-301 Business Japanese 5 at the Thai-Nichi Institute of Technology. A questionnaire was used as the research instrument. The statistics used for analyzing the data were mean, standard deviation, and t-test. The participants were divided into two groups; the students in the first group had higher Hiragana reading test scores compared to the score average, while the second group had lower Hiragana reading test scores compared to the average. The findings illustrate the different techniques applied among the two groups. In terms of the memorizing method, listening to the sounds was not paid attention to by the second group as much as other methods; and in terms of the Hiragana reading, in the first group, the reading score and student self-assessment were congruent with their actual ability. Conversely, the second group score was not congruent with their actual ability.

Key words

Hiragana letters, Hiragana letter memorizing method, Hiragana reading, self-assessment

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ผู้วิจัยสังกัดที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา¹ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ซึ่งจัดการเรียนการสอนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นเป็นรายวิชาบังคับที่นักศึกษาทุกคณะ ทั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจต้องลงทะเบียนเรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 3 ในภาคการศึกษาต้น รวม 5 รายวิชา โดย 1 ภาคการศึกษาจะเรียน 1 รายวิชา และมีจำนวนชั่วโมงเรียน 45 ชั่วโมงต่อ 1 รายวิชา ดังนั้น ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 5 รายวิชาที่นักศึกษาต้องลงทะเบียน มีจำนวนชั่วโมงเรียนทั้งสิ้น 225 ชั่วโมง สำหรับการจัดการเรียนการสอนใน 1 สัปดาห์จะแบ่งออกเป็น 2 ครั้ง โดยใช้เวลาเรียน 90 นาทีต่อครั้ง ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่น ดังนั้น นักศึกษาจะเริ่มเรียนตั้งแต่คำทักทายภาษาญี่ปุ่น ตัวอักษรฮิรางานะ

การเรียนการสอนในคาบเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะเรียนตัวอักษรฮิรางานะในบทที่ 1 บทที่ 2 และบทที่ 3 เป็นหลัก หลังจากนั้น เพื่อให้ให้นักศึกษา อ่านตัวอักษรฮิรางานะให้ได้ จะพยายามให้นักศึกษาอ่านประโยคต่าง ๆ ที่อยู่ในหนังสือเรียน เช่น ตัวอย่าง บทสนทนาต่าง ๆ เป็นต้น และต้องพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในเวลาจำกัดเพียง 3 ชั่วโมง ใน 1 สัปดาห์ จนถึงภาคการศึกษาต้นของปี 3 ด้วยเหตุนี้ ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนตัวอักษรจึงมีจำกัด ทำให้การจำตัวอักษร ฮิรางานะตกเป็นภาระของนักศึกษาเองที่ต้องไปท่องจำนอกชั้นเรียน จึงมีนักศึกษาที่อ่านตัวอักษรฮิรางานะได้ ไม่ดีนัก แม้จะเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หรือ 3 ก็ตาม

จากการที่ผู้วิจัยจัดทดสอบการอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นอย่างสั้น สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 โดยประโยคที่ใช้ในแบบทดสอบการอ่านมี 5 ประโยค ซึ่งสร้าง จากคำศัพท์และรูปแบบประโยคที่นักศึกษาได้เรียนมาแล้ว จากการทดสอบการอ่านพบว่า มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถอ่านประโยคสั้น ๆ ในแบบทดสอบได้ แต่ก็มีนักศึกษาที่สามารถอ่านได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่ามีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความแตกต่างด้านการจำและการอ่านตัวอักษรฮิรางานะของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ไม่สามารถอ่านตัวอักษรฮิรางานะได้ กับกลุ่มที่สามารถอ่านตัวอักษรฮิรางานะได้ เพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนตัวอักษรฮิรางานะต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ 樋渡他 (2018:89) ได้กล่าวไว้ว่า การหาผู้เรียนที่มีความยากลำบากในการเรียนตัวอักษรให้เจอโดยเร็วตั้งแต่เนิ่น ๆ และช่วยเหลือเป็นรายบุคคลเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะเป็นเรื่องที่ควรได้รับการแก้ไขโดยเร็วที่สุด

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จาก Common European Framework of Reference for Languages: Learning, teaching, assessment (CEFR) หรือ กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปกล่าวไว้ว่า หากผู้ใช้ภาษาต้องอ่านออกเสียงข้อความที่เตรียมไว้ หรือออกเสียงคำที่เห็นเป็นครั้งแรก ต้องออกเสียงสิ่งที่เขียนอยู่ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ 伊藤 (2019:75) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านตัวอักษรไว้ว่าเป็นความสามารถในการอ่านออกเสียงข้อความหรือตัวอักษร และ 林 (2019:67) ได้ระบุว่า เพื่อให้สามารถอ่านตัวอักษรได้ จำเป็นต้องป้อนข้อมูลรูปร่างของตัวอักษร กับเสียงของตัวอักษรอย่างถูกต้อง และเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องจดจำเสียงให้ตรงกับตัวอักษรนั้น ๆ

池田 (2015) ระบุว่าเกี่ยวกับการเรียนรู้ตัวอักษรว่า หากยังไม่รับรู้เสียง จะไม่สามารถเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะได้

¹ ปัจจุบันคือ คณะสื่อสารสากล

การรับรู้เสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะ ซึ่งสอดคล้องกับ 栗田他 (2020:57) ที่ได้สรุปงานวิจัยไว้ว่าพัฒนาการด้านเสียงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้การอ่านและการเขียน

Seidenberg & McClelland (1989) ได้ระบุถึง Connectionist Models เกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า มี 3 ส่วน คือ ตัวอักษร ความหมาย และเสียง ซึ่งมีความเชื่อมโยงระหว่างกัน และได้สรุปกระบวนการเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า ตัวอักษรเชื่อมโยงกับเสียง ตัวอักษรเชื่อมโยงกับความหมายและเชื่อมโยงไปสู่เสียง และตัวอักษรเชื่อมโยงกับเสียง และเชื่อมโยงไปสู่ความหมาย

栗田他 (2020) ได้สรุปเกี่ยวกับ Model ของการอ่านจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านว่า การอ่านตัวอักษรมีการบวนการ 4 ชั้น ได้แก่ 1) ชั้นตัวอักษร 2) ชั้นคำ 3) ชั้นประโยค 4) ชั้นข้อความ นอกจากนี้ มีทฤษฎี Dual-route cascaded models ของการอ่าน มี 2 เส้นทาง คือ Nonlexical Route กับ Lexical Route ในงานวิจัยของ Clotheart et al, (2001) ด้วย และ 三益他 (2014:9) สรุปไว้ว่า ตามทฤษฎี Dual-route cascaded models ของการอ่านตัวอักษรนั้น โดยทั่วไปเมื่ออ่านตัวอักษรได้อย่างถูกต้องแล้ว จะเกิดการพัฒนาไปสู่การอ่านคำศัพท์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านี้มาอ้างอิงในการจัดทำแบบสอบถาม

จากการศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่ามีกระบวนการหลากหลายในการอ่านตัวอักษร และการตระหนักรู้เกี่ยวกับเสียงเป็นสิ่งสำคัญ ผู้เรียนที่ไม่สามารถอ่านตัวอักษรฮิรางานะได้ อาจจะเป็นเพราะว่าไม่ได้รับการพัฒนาด้านการรับรู้เสียง หรืออาจจะมีการรับรู้เกี่ยวกับการเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียงที่ไม่ตรงกัน หรืออาจจะไม่รู้ตัวอักษรที่เขียนอยู่เป็นกลุ่มของคำศัพท์ จึงจำเป็นต้องศึกษาให้รู้ถึงจุดที่ผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะ และใช้วิธีการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียน ผู้วิจัยจึงคิดว่า ในขั้นแรกจำเป็นต้องสำรวจว่าผู้เรียนที่มีผลการสอบอ่านประโยคต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรฮิรางานะอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ผ่านการประเมินตนเองของนักศึกษา

2.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ผ่านการประเมินตนเองของนักศึกษา

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ทุกคณะที่ลงทะเบียนเรียนวิชา JPN-301 ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 5 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับ โดยนักศึกษาตอบแบบสอบถามประเมินตนเองด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะและด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะครบถ้วน และเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้าเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 154 คน จากจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งสิ้น 384 คน โดยกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มนักศึกษารุ่นแรกที่มีการจัดสอบการอ่านคำศัพท์และประโยคภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่ที่นักศึกษาเรียนในชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดคือคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ รองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนคณะบริหารธุรกิจมีจำนวนกลุ่มตัวอย่ำน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 154 คน เป็นกลุ่มนักศึกษาที่สอบการอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นอย่างสั้น 5 ประโยค ประโยคละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน ซึ่งจัดสอบไปเมื่อภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 โดยค่าเฉลี่ยของผลการสอบอ่านอยู่ที่ 1.5 ตามตารางที่ 1 ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้ผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับกลุ่มที่ได้ผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของผลการสอบอ่าน

N	Mean	Median	Mode	S.D	Min	Max
154	1.5	1	0	1.60	0	5

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงผลการสอบอ่านว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.5 ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้ผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย โดยได้คะแนนอยู่ในช่วง 2-5 คะแนน มีจำนวน 62 คน คิดเป็น 40.26% กับกลุ่มที่ได้ผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยได้คะแนนอยู่ในช่วง 0-1 คะแนน มีจำนวน 92 คน คิดเป็น 59.74%

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามประเมินตนเองที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ซึ่งการเก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถามการประเมินตนเองได้อ้างอิงจากงานวิจัยของ 中村 (2005) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจตัวอักษรภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาวญี่ปุ่นว่าเข้าใจตัวอักษรภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาวญี่ปุ่น ซึ่งแบบทดสอบมี 6 ประเภท คือ 1) แบบทดสอบการฟังเสียงแล้วเขียนคำภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบการดูคำภาษาอังกฤษแล้วออกเสียง 3) แบบทดสอบการดูรูปภาพแล้วออกเสียง 4) แบบทดสอบการดูรูปภาพแล้วเขียนคำภาษาอังกฤษ 5) แบบทดสอบการฟังเสียงภาษาอังกฤษแล้วเขียนความหมายเป็นภาษาญี่ปุ่น 6) แบบทดสอบการดูคำภาษาอังกฤษแล้วเขียนความหมายเป็นภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยจึงคิดว่าแบบทดสอบทั้ง 6 ประเภท ของ 中村 (2005) ตรงกันกับทฤษฎีของ Seidenberg & McClelland (1989) ที่ได้ระบุถึง Connectionist Models เกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า มี 3 ส่วน คือ ตัวอักษร ความหมาย และเสียง ซึ่งมีความเชื่อมโยงระหว่างกัน และได้สรุปกระบวนการเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า ตัวอักษรเชื่อมโยงกับเสียง ตัวอักษรเชื่อมโยงกับความหมายและเชื่อมโยงไปสู่เสียง และตัวอักษรเชื่อมโยงกับเสียงและเชื่อมโยงไปสู่ความหมาย ไม่ว่าจะแบบใดก็ตาม จะมีเรื่องของตัวอักษรและเสียงรวมอยู่

สำหรับแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ และ ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ

โดยแบบสอบถามส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ ผู้วิจัยได้สร้างข้อการประเมินขึ้นมาจำนวน 8 ข้อ จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ได้แก่ Seidenberg & McClelland (1989) นอกจากนี้ 梅田他 (2009) ยังระบุอีกว่า สิ่งที่ทำเป็นในการจำตัวอักษรฮิรางานะคือจะต้องสามารถนึกเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ ออก จึงสรุปได้ว่า เสียงกับตัวอักษรมีความสัมพันธ์กัน และ 栗田他 (2020) ได้สรุปเกี่ยวกับความสามารถที่จำเป็นในการอ่านออกเสียงตัวอักษรฮิรางานะไว้ว่า มีความสามารถ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ความสามารถในการเข้าใจเสียง 2) ความสามารถในการ

เข้าใจตัวอักษร 3) ความสามารถในการเข้าใจเสียงและตัวอักษรได้อย่างอัตโนมัติ จึงอาจกล่าวได้ว่า ความสามารถในการเข้าใจเสียงนั้นสัมพันธ์กับทักษะ "การฟัง" และความสามารถในการเข้าใจแต่ละตัวอักษรนั้นสัมพันธ์กับทักษะ "การดู" นอกจากนี้ 浅田 (2006) ได้ระบุถึงการจำตัวอักษรไว้ว่า การเขียนทำให้เกิดประสิทธิภาพในการท่องจำตัวอักษร

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษา จึงทำให้ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามด้านวิธีการจำตัวอักษรอิรวงานะ โดยเน้นไปที่ "การดู" และ "การเขียน" สองหมวดใหญ่ ๆ และเพิ่มเติมเกี่ยวกับการฟังเสียงลงไปในแต่ละข้อด้วย นอกจากนี้ Connectionist Models ที่มีการเชื่อมโยงเกี่ยวกับความหมาย ผู้วิจัยจึงตั้งข้อการประเมินเกี่ยวกับการจำตัวอักษรอิรวงานะจากคำศัพท์ด้วย และเนื่องจากวิธีการเชื่อมโยงรูปภาพกับเรื่องราว (Association) เป็นวิธีการจดจำตัวอักษรวิธีการหนึ่ง การใช้รูปภาพช่วยจำจึงรวมอยู่ในข้อการประเมินด้วย โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย และ 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามด้านการอ่านตัวอักษรอิรวงานะ ได้สร้างขึ้นจากการศึกษางานวิจัยของ 栗田他 (2020) ที่ได้สรุปเกี่ยวกับ Model ของการอ่านที่มาจากงานวิจัยต่าง ๆ และทฤษฎี Dual-route cascaded models ซึ่งมาจากงานวิจัยของ Clotheart et al, (2001) ผู้วิจัยจึงสร้างข้อการประเมินจำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ เพื่อให้นักศึกษาประเมินตนเองในด้านการอ่านตัวอักษรอิรวงานะเสียงต่าง ๆ การอ่านคำศัพท์และการอ่านประโยคว่าทำได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเสียงพื้นฐาน เสียงชุ่น เสียงกึ่งชุ่น เสียงควบลงไปแบบสอบถามในส่วนของการอ่านตัวอักษร ส่วนการอ่านคำศัพท์ได้เพิ่มเติมเสียงกัก² กับเสียงยาวลงไปแบบสอบถามด้วย และข้อสุดท้ายจะเป็นข้อการประเมินเกี่ยวกับการอ่านประโยคสั้น ๆ

เนื่องจากเสียงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ตัวอักษร ผู้วิจัยจึงสร้างข้อการประเมินเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องเสียงในภาษาญี่ปุ่นด้วยว่านักศึกษาเข้าใจหรือไม่ว่าเสียงในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงอะไรบ้าง จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยงานวิจัยของ 栗田 (2015) ระบุไว้เกี่ยวกับการเรียนรู้ตัวอักษรว่า หากยังไม่รับรู้เสียง จะไม่สามารถเรียนรู้ตัวอักษรอิรวงานะได้ การรับรู้เสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตัวอักษรอิรวงานะ ผู้วิจัยจึงใส่ข้อคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจของเสียงว่าเสียงในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงอะไรบ้างลงในแบบสอบถามการประเมินตนเอง โดยผู้วิจัยได้ระบุเพียงเสียงพื้นฐาน เสียงชุ่น เสียงกึ่งชุ่น และเสียงควบเท่านั้น ซึ่งในแต่ละเสียงจะมีตัวอักษรอิรวงานะที่แสดงเสียงเหล่านั้น แต่จะไม่ได้ระบุถึงเสียงยาวและเสียงกักในข้อคำถามนี้ เนื่องจากผู้วิจัยคิดว่า ทั้ง 2 เสียง เป็นเสียงที่ต้องไปประกอบกับตัวอักษรตัวอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในชั้นของคำศัพท์ ดังนั้น ในด้านของการอ่านตัวอักษรได้สร้างแบบสอบถามในส่วนของเสียงพื้นฐาน เสียงชุ่น เสียงกึ่งชุ่น เสียงควบ และในชั้นของคำศัพท์ได้สร้างแบบสอบถามในส่วนของเสียงกักและเสียงยาวเพิ่มเติมลงไป ส่วนในชั้นของประโยค ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาประเมินตนเองว่านักศึกษาสามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษรอิรวงานะได้หรือไม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สร้างข้อการประเมินเกี่ยวกับการพิมพ์ลงไปแบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้วย เนื่องจากในยุคปัจจุบันผู้เรียนมีแนวโน้มในการเขียนน้อยลง โดยใช้การพิมพ์ลงในโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์เพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นที่ต้องเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพิมพ์เพื่อให้ตรงกับพฤติกรรมของผู้เรียนในยุคปัจจุบันด้วย

² ในแบบสอบถามของนักศึกษาจะใช้คำว่า เสียง > เล็ก เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจคำถามได้ชัดเจนมากขึ้น

林 (2019) ได้สรุปถึง Model ของการอ่านว่าประกอบด้วย 4 ชั้น ได้แก่ 1) ชั้นตัวอักษร 2) ชั้นคำ 3) ชั้นประโยค 4) ชั้นข้อความ ซึ่งในแต่ละชั้นจะมีกระบวนการของการอ่าน เริ่มที่ชั้นแรกสุดคือ "ตัวอักษร" เป็นการอ่านออกเสียงตัวอักษรให้ตรงกับรูปร่างที่เขียนไว้ ชั้นถัดไปคือ "คำ" เป็นการอ่านตัวอักษรแต่ละตัวให้เป็นคำที่ถูกต้อง ชั้นที่ 3 "ประโยค" เป็นการอ่านทำความเข้าใจคำกับคำในประโยค และในชั้นสุดท้าย "ข้อความ" เป็นการอ่านทำความเข้าใจระหว่างประโยคกับประโยค การที่จะอ่านข้อความซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายได้ ต้องอ่านและทำความเข้าใจตั้งแต่ชั้นแรกสุดให้ได้ก่อน คือ ชั้นตัวอักษร ผู้วิจัยคิดว่า Model ของการอ่าน ที่ประกอบด้วย 4 ชั้นตอนตรงกับ 三孟他 (2014) ที่ระบุไว้ว่า เมื่ออ่านตัวอักษรได้แล้ว ก็จะสามารถพัฒนาไปเป็นการอ่านแบบคำได้ตามทฤษฎี Dual-route cascaded models ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสร้างข้อการประเมินในแบบสอบถามส่วนที่ 2 ตามลำดับ ตัวอักษร คำ ประโยค โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ 5 หมายถึง มีความมั่นใจว่าทำได้ดีมาก 4 หมายถึง มีความมั่นใจว่าทำได้ดี 3 หมายถึง พอทำได้ 2 หมายถึง ทำไม่ค่อยได้ และ 1 หมายถึง ทำไม่ได้เลย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามประเมินตนเองทั้ง 2 ส่วน ได้จัดทำลง Google Form และแจกให้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา JPN-301 ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 5 จำนวน 384 คน ตั้งแต่วันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2565 ถึง วันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2565 โดยผู้วิจัยคัดแยกคำตอบของนักศึกษาซึ่งเป็นนักศึกษาที่สอบการอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่น 5 ประโยคคะแนนรวม 5 คะแนน จัดสอบเมื่อภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 และเป็นนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามครบถ้วนทั้ง 2 ส่วน รวมทั้งเป็นนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้าเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวนทั้งสิ้น 154 คน จากนั้นแบ่งผลของแบบสอบถามออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย และกลุ่มที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยค่าเฉลี่ยในการสอบการอ่านอยู่ที่ 1.5

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มจากการคำนวณหาค่าเฉลี่ยของการสอบอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นอย่างสั้น 5 ประโยครวม 5 คะแนน เมื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วจึงแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ในการวิเคราะห์หาความแตกต่างด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะและด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ ผู้วิจัยใช้โปรแกรม HAD โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ 清水 (2016) สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (mean: $\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) และวิเคราะห์ความแตกต่างด้วย t-test ในส่วนการแปลความหมายค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลของแบบสอบถามในภาพรวม

ตารางที่ 2 ผลของแบบสอบถามทั้ง 2 ส่วนในภาพรวม

แบบสอบถาม	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย	P
ส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรฮีรางานะ	3.92 (มาก)	3.56 (มาก)	0.00*
ส่วนที่ 2 ด้านการอ่านตัวอักษรฮีรางานะ	3.83 (มาก)	3.14 (ปานกลาง)	0.00*

ตารางที่ 2 แสดงผลของแบบสอบถามทั้ง 2 ส่วนในภาพรวมของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งแบบสอบถามส่วนที่ 1 และ ส่วนที่ 2 โดยกลุ่มของนักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยผลการสอบอ่านประโยคสูงกว่า 1.5 จำนวน 62 คน มีค่าเฉลี่ยโดยรวมในแบบสอบถามส่วนที่ 1 วิธีการจำตัวอักษรฮีรางานะ จัดอยู่ในระดับ “มาก” ค่าเฉลี่ย 3.92 และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านประโยคต่ำกว่า 1.5 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.56 จัดอยู่ในระดับ “มาก” เช่นกัน ถึงแม้ว่าจะจัดอยู่ในระดับเดียวกัน แต่ค่าเฉลี่ยค่อนข้างแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงคิดว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการจำตัวอักษรฮีรางานะหลากหลายวิธีมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

สำหรับค่าเฉลี่ยโดยรวมในแบบสอบถามส่วนที่ 2 กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.83 จัดอยู่ในระดับ “มาก” ส่วนกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.14 จัดอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ดังนั้น ค่าเฉลี่ยโดยรวมในแบบสอบถามทั้ง 2 ส่วน ทั้งวิธีการจำตัวอักษรฮีรางานะ และการอ่านตัวอักษรฮีรางานะ ของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงกว่ากลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

4.2 ผลของแบบสอบถามแยกตามระดับค่าเฉลี่ย

4.2.1 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรฮีรางานะ แยกตามระดับค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 3 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 แยกตามระดับค่าเฉลี่ย

ระดับค่าเฉลี่ย	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย
มากที่สุด	19 คน (30.65%)	18 คน (19.57%)
มาก	31 คน (50.00%)	38 คน (41.30%)
ปานกลาง	10 คน (16.13%)	28 คน (30.43%)
น้อย	2 คน (3.23%)	6 คน (6.52%)
น้อยที่สุด	0 คน (0.00%)	2 คน (2.17%)
รวม	62 คน (100.00%)	92 คน (100.00%)

ตารางที่ 3 แสดงผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรเรียงนะ แยกตามระดับค่าเฉลี่ย จากข้อการประเมินทั้งหมด 8 ข้อ กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ยที่มีจำนวนนักศึกษาตอบมากที่สุดคือ ระดับ “มาก” มีนักศึกษาทั้งสิ้น 31 คน คิดเป็น 50.00% รองลงมาคือ ระดับ “มากที่สุด” จำนวน 19 คน คิดเป็น 30.65% ซึ่งรวมทั้งสองระดับกว่า 80% ส่วนกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ยที่มีจำนวนนักศึกษาตอบมากที่สุดคือ ระดับ “มาก” จำนวน 38 คน คิดเป็น 41.30% รองลงมาคือ ระดับ “ปานกลาง” จำนวน 28 คน คิดเป็น 30.43% รวมทั้งสองระดับอยู่ที่ประมาณ 70%

จากผลของแบบสอบถามในส่วนนี้ พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีคะแนนการอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนใหญ่ตอบแบบสอบถามทั้ง 8 ข้ออยู่ในมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) ระดับ 4 และ 5 ส่วนกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนใหญ่ตอบแบบสอบถามทั้ง 8 ข้ออยู่ในมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) ระดับ 4 และ 3

4.2.2 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้านการอ่านตัวอักษรเรียงนะ แยกตามระดับค่าเฉลี่ย ตารางที่ 4 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 แยกตามระดับค่าเฉลี่ย

ระดับค่าเฉลี่ย	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย	กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย
มากที่สุด	17 คน (27.42%)	2 คน (2.17%)
มาก	30 คน (48.39%)	25 คน (27.17%)
ปานกลาง	15 คน (24.19%)	51 คน (55.43%)
น้อย	0 คน (0.00%)	13 คน (14.13%)
น้อยที่สุด	0 คน (0.00%)	1 คน (1.09%)
รวม	62 คน (100.00%)	92 คน (100.00%)

ตารางที่ 4 แสดงผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้านการอ่านตัวอักษรเรียงนะ แยกตามระดับค่าเฉลี่ย โดยแบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้านการอ่านตัวอักษรเรียงนะ มีข้อการประเมินทั้งหมด 20 ข้อ กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดที่นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบแบบสอบถาม คือ ระดับค่าเฉลี่ย “มาก” มีจำนวน 30 คน คิดเป็น 48.39% ระดับค่าเฉลี่ยที่รองลงมาคือ ระดับ “มากที่สุด” จำนวน 17 คน คิดเป็น 27.42% และระดับ “ปานกลาง” จำนวน 15 คน คิดเป็น 24.19% โดยทั้ง 20 ข้อ ไม่มีนักศึกษาที่ตอบในระดับ “น้อย” และ “น้อยที่สุด” ส่วนกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ยที่มีจำนวนนักศึกษาตอบสูงที่สุดคือระดับ “ปานกลาง” จำนวน 51 คน คิดเป็น 55.43% รองลงมาคือ ระดับ “มาก” จำนวน 25 คน คิดเป็น 27.17% ระดับ “น้อย” จำนวน 13 คน คิดเป็น 14.13% นอกจากนี้มีคำตอบที่อยู่ในระดับ “มากที่สุด” จำนวน 2 คน คิดเป็น 2.17% และ 1 คน คิดเป็น 1.09% ที่มีคำตอบอยู่ในระดับ “น้อยที่สุด”

4.3 ผลของแบบสอบถามแยกตามรายข้อ

4.3.1 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อ

ตารางที่ 5 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 การประเมินตนเองด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อ

ข้อการประเมิน	กลุ่มผลการสอบอ่าน สูงกว่าค่าเฉลี่ย	S.D.	กลุ่มผลการสอบอ่าน ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย	S.D.	P
1. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "ดู" ตัวอักษรอย่างเดียว โดยดูหลาย ๆ ครั้ง	3.84 (มาก)	0.99	3.54 (มาก)	1.09	0.09
2. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "ดู" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับ "ฟังเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง	3.89 (มาก)	0.99	3.48 (มาก)	1.19	0.03*
3. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "ดู" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการใช้การ "พูดออกเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง	4.16 (มาก)	0.92	3.64 (มาก)	1.03	0.00*
4. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "เขียน" ตัวอักษรอย่างเดียว โดยเขียนหลาย ๆ ครั้ง	3.94 (มาก)	1.15	3.49 (มาก)	1.16	0.02*
5. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "เขียน" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการใช้การ "ฟังเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง	3.98 (มาก)	1.1	3.53 (มาก)	1.12	0.02*
6. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "เขียน" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการใช้การ "พูดออกเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง	4.24 (มากที่สุด)	1.09	3.75 (มาก)	1.03	0.01*
7. จำตัวอักษร Hiragana โดยใช้ภาพช่วยจำ	3.61 (มาก)	1.3	3.62 (มาก)	1.18	0.97
8. จำตัวอักษร Hiragana จากคำศัพท์	3.71 (มาก)	1.08	3.42 (มาก)	1.26	0.15
ภาพรวม	3.92 (มาก)	0.65	3.56 (มาก)	0.74	0.00*

ตารางที่ 5 แสดงผลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 ด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อ จากการสำรวจวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ โดยผ่านการประเมินตนเองในแบบสอบถามของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีทั้งหมด 5 ข้อ โดยค่าเฉลี่ยสูงสุดในสองอันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่ม เป็นข้อการประเมินเดียวกัน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ “6. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "เขียน" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการใช้การ "พูดออกเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง” โดยกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยข้อ 6 นี้ อยู่ที่ 4.24 ระดับ “มากที่สุด” ส่วนนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยในข้อ 6 อยู่ที่ 3.75 ระดับ “มาก” และข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับสองของทั้ง 2 กลุ่ม เป็นข้อการประเมินเดียวกัน คือ ข้อ “3. จำตัวอักษร Hiragana จากการใช้การ "ดู" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการใช้การ "พูดออกเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง” ส่วนอันดับสาม จะแตกต่างกัน โดยข้อการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับสามของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ได้แก่ ข้อ “5. จำตัวอักษร Hiragana

จากการ "เขียน" ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการ "ฟังเสียง" ตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง” และ ค่าเฉลี่ยอันดับสามของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ได้แก่ ข้อ “7. จำตัวอักษร Hiragana โดยใช้ภาพช่วยจำ” นอกจากนั้น การประเมินของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.92 ส่วนกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีการประเมินโดยภาพรวม ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.56

4.3.2 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อ

ตารางที่ 6 ผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อ

ข้อการประเมิน	กลุ่มผลการสอบอ่าน สูงกว่าค่าเฉลี่ย	S.D	กลุ่มผลการสอบอ่าน ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย	S.D	P
1. เข้าใจว่าเสียงในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงอะไรบ้าง (เสียงพื้นฐาน เสียงขุ่น เสียงกึ่งขุ่น เสียงควบ)	3.84 (มาก)	0.83	2.93 (ปานกลาง)	0.84	0.00*
2. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียงพื้นฐานแล้วสามารถ อ่านออกเสียงได้	4.11 (มาก)	0.76	3.49 (มาก)	0.71	0.00*
3. เมื่อฟังเสียงพื้นฐานแล้วสามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana ได้	3.98 (มาก)	0.68	3.32 (ปานกลาง)	0.69	0.00*
4. เมื่อฟังเสียงพื้นฐานแล้วสามารถเขียนตัวอักษร Hiragana ได้	3.73 (มาก)	0.79	2.98 (ปานกลาง)	0.81	0.00*
5. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียง 「ゝ」 「°」 แล้วสามารถอ่านออกเสียงได้	4.10 (มาก)	0.69	3.21 (ปานกลาง)	0.72	0.00*
6. เมื่อฟังเสียง 「ゝ」 「°」 แล้วสามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana 「ゝ」 「°」 ได้	3.87 (มาก)	0.71	3.23 (ปานกลาง)	0.77	0.00*
7. เมื่อฟังเสียง 「ゝ」 「°」 แล้วสามารถเขียนตัวอักษร Hiragana เสียง 「ゝ」 「°」 ได้	3.76 (มาก)	0.86	3.03 (ปานกลาง)	0.88	0.00*
8. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียงควบแล้วสามารถ อ่านออกเสียงได้	3.87 (มาก)	0.75	3.17 (ปานกลาง)	0.76	0.00*
9. เมื่อฟังเสียงควบแล้วสามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana เสียงควบนั้นได้	3.73 (มาก)	0.68	3.16 (ปานกลาง)	0.76	0.00*
10. เมื่อฟังเสียงควบแล้วสามารถเขียนตัวอักษร Hiragana เสียงควบนั้นได้	3.52 (มาก)	0.76	2.88 (ปานกลาง)	0.87	0.00*
11. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงได้	4.02 (มาก)	0.75	3.34 (ปานกลาง)	0.71	0.00*

12. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์แล้ว สามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.82 (มาก)	0.75	3.14 (ปานกลาง)	0.72	0.00*
13. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์แล้ว สามารถเขียนตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.60 (มาก)	0.79	3.00 (ปานกลาง)	0.82	0.00*
14. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana ที่มีเสียง $\curvearrowright$ เล็กแล้ว สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นได้	3.98 (มาก)	0.73	3.29 (ปานกลาง)	0.79	0.00*
15. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง $\curvearrowright$ เล็กแล้ว สามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.81 (มาก)	0.84	3.16 (ปานกลาง)	0.81	0.00*
16. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์ที่มีเสียง $\curvearrowright$ เล็กแล้ว สามารถเขียนตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.69 (มาก)	0.81	2.98 (ปานกลาง)	0.88	0.00*
17. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana ที่มีเสียงยาวแล้ว สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นได้	3.92 (มาก)	0.81	3.21 (ปานกลาง)	0.75	0.00*
18. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงยาวแล้ว สามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.71 (มาก)	0.77	3.08 (ปานกลาง)	0.77	0.00*
19. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงยาวแล้ว สามารถเขียนตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้	3.65 (มาก)	0.84	2.88 (ปานกลาง)	0.82	0.00*
20. เมื่อดู"ประโยค"สั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงประโยคนั้นได้	3.94 (มาก)	0.76	3.30 (ปานกลาง)	0.78	0.00*
ภาพรวม	3.83 (มาก)	0.55	3.14 (ปานกลาง)	0.53	0.00*

ตารางที่ 6 แสดงผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการอ่านตัวอักษรฮิรางานะ แยกตามรายข้อจากการประเมินตนเองของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ โดยกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยมีค่าเฉลี่ยในแบบสอบถามส่วนที่ 2 อยู่ในระดับ “มาก” ทุกข้อ โดยค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ “2. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียงพื้นฐานแล้วสามารถอ่านออกเสียงได้” ระดับค่าเฉลี่ย 4.11 รองลงมาคือ ข้อ “5. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียง 「 $\grave{\text{}}$ 」 「 $\text{\textcircled{~}}$ 」 แล้วสามารถอ่านออกเสียงได้” โดยมีค่าเฉลี่ย 4.10 และอันดับถัดไปคือ ข้อ “11. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงได้” มีค่าเฉลี่ย 4.02 ส่วนอันดับสี่ คือ ข้อ “14. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana ที่มีเสียง $\curvearrowright$ เล็กแล้ว สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 3.98 และอันดับห้า คือ ข้อ “20. เมื่อดู"ประโยค"สั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงประโยคนั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 3.94

สำหรับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ข้อการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ “2. เมื่อดูตัวอักษร Hiragana เสียงพื้นฐานแล้วสามารถอ่านออกเสียงได้” โดยมีค่าเฉลี่ย 3.49 จัดอยู่ในระดับ “มาก” ส่วน 19 ข้อที่เหลือมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ทุกข้อ โดยข้อการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยอันดับสอง คือ ข้อ “11. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงได้” โดยมีค่าเฉลี่ย 3.34 อันดับสาม คือ ข้อ “3. เมื่อฟังเสียงพื้นฐานแล้วสามารถพิมพ์ตัวอักษร Hiragana ได้” มีค่าเฉลี่ย 3.32 ส่วนอันดับสี่ คือ ข้อ “20. เมื่อดู”ประโยค”สั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงประโยคนั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 3.30 และอันดับห้า คือ ข้อ “14. เมื่อดูคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana ที่มีเสียง っ เล็กแล้ว สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 3.29 สำหรับข้อการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มี 2 ข้อที่เท่ากัน คือ ข้อ “10. เมื่อฟังเสียงควบแล้วสามารถเขียนตัวอักษร Hiragana เสียงควบนั้นได้” และ ข้อ “19. เมื่อฟังเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงยาวแล้ว สามารถเขียนตัวอักษร Hiragana ที่เป็นคำศัพท์นั้นได้” มีค่าเฉลี่ย 2.88 ส่วนข้อการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสองคือ ข้อ “1. เข้าใจว่าเสียงในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงอะไรบ้าง (เสียงพื้นฐาน เสียงขุ่น เสียงกึ่งขุ่น เสียงควบ)” มีค่าเฉลี่ย 2.93

5. สรุปผลและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะและการอ่านตัวอักษรฮิรางานะระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่ได้ผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับนักศึกษาที่ได้ผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ในการทดสอบการอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นอย่างสั้น ๆ ที่ได้ดำเนินการทดสอบในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

โดยวัตถุประสงค์ในข้อแรก เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยผ่านการประเมินตนเองของนักศึกษา สรุปได้ว่า ในแบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อการประเมินทั้ง 8 ข้อ กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการจำตัวอักษรฮิรางานะ มากกว่ากลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนวิธีการจำที่นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเห็นด้วยตรงกัน คือ การจำจากการ “เขียน” ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการ “พูดออกเสียง” ซึ่งเป็นวิธีที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดทั้ง 2 กลุ่ม สอดคล้องกับ 浅田 (2006) ที่ได้ระบุถึงการจำตัวอักษรไว้ว่า การเขียนทำให้เกิดประสิทธิภาพในการท่องจำตัวอักษร และ 中 (1997) ได้กล่าวว่า การเขียนทำให้จำตัวอักษรได้ และตอนที่เขียนแล้วก็สามารถดูอีกครั้งได้ว่าเขียนถูกหรือไม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยในการจำตัวอักษร นอกจากนี้ 梅田他 (2009) ระบุว่าสิ่งที่จำเป็นในการจำตัวอักษรฮิรางานะคือจะต้องสามารถนึกเสียงของตัวอักษรนั้น ๆ ออก ผู้วิจัยคิดว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่มีวิธีการจำตัวอักษรที่มีประสิทธิภาพ และนักศึกษาเข้าใจว่าควรจำรูปร่างของตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับเสียง ดังนั้น การเขียนตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการพูดออกเสียงจะช่วยทำให้เข้าใจรูปร่างของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรนั้นไปพร้อม ๆ กัน แต่หากออกเสียงไม่ถูกต้อง ก็จะทำให้จำรูปร่างของตัวอักษรกับเสียงได้ไม่ตรงกัน

สำหรับวิธีการจำอันดับที่สองซึ่งนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเห็นด้วยตรงกัน คือ การจำจากการ “ดู” ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการ “พูดออกเสียง” แต่วิธีการจำอันดับสามเป็นต้นไปจะแตกต่างกัน โดยกลุ่มนักศึกษาที่ได้ผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยจะเป็นวิธีจำจากการ “เขียน” ตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการ “ฟังเสียง” ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจะเป็นวิธีการใช้ภาพช่วยจำ และ “ดู” ตัวอักษรอย่างเดียว

จุดที่ต่างกันในด้านวิธีการจำตัวอักษรอิรางานะระหว่างสองกลุ่มคือ “การฟังเสียง” 池田 (2015) ระบุไว้เกี่ยวกับการเรียนรู้ตัวอักษรอิรางานะว่า การรับรู้เสียงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตัวอักษรอิรางานะ แต่กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจะให้ความสำคัญกับการดูตัวอักษรมากกว่า ผู้วิจัยคิดว่า นักศึกษากลุ่มนี้อาจจะไม่ได้คำนึงถึงการเชื่อมโยงกันของเสียงและรูปร่างของตัวอักษรอิรางานะ เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถอ่านออกเสียงตัวอักษรอิรางานะได้ถูกต้อง เมื่อดูผลของแบบสอบถามในตอนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการอ่านตัวอักษรอิรางานะประกอบด้วย พบว่า นักศึกษากลุ่มนี้อาจไม่ได้มีความเข้าใจถึงเสียงในภาษาญี่ปุ่น เพราะจากข้อการประเมินข้อ “1. เข้าใจว่าเสียงในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงอะไรบ้าง (เสียงพื้นฐาน เสียงขุ่น เสียงกึ่งขุ่น เสียงควบ)” ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.93 เป็นค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดอันดับที่สองในแบบสอบถามตอนที่ 2 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเรื่องเสียงในภาษาญี่ปุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยคิดว่าควรจะทำให้ให้นักศึกษากลุ่มนี้เข้าใจเรื่องเสียงในภาษาญี่ปุ่นก่อนเป็นอันดับแรก โดยการฟังเสียงตัวอักษรหลาย ๆ ครั้ง

สำหรับวัตถุประสงค์ในข้อที่สอง เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านการอ่านตัวอักษรอิรางานะของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยกับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยผ่านการประเมินตนเองของนักศึกษา สรุปได้ว่ากลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีการประเมินตนเองสอดคล้องกับคะแนนการสอบอ่านที่ทำได้จริง กล่าวคือ มีคะแนนการสอบอ่านที่ได้มากกว่าค่าเฉลี่ย และมีผลของการประเมินตนเองในการอ่านตัวอักษรอิรางานะที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก แต่กลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีการประเมินตนเองไม่สอดคล้องกับคะแนนการสอบอ่านที่ทำได้จริง ผลการสอบอ่านได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่การประเมินตนเองในการอ่านตัวอักษรอิรางานะ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและระดับมาก อาจกล่าวได้ว่านักศึกษากลุ่มนี้เกิดความเข้าใจผิด คิดว่าตนเองสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

จากผลการวิเคราะห์แบบสอบถามในตอนที่ 2 ยังทำให้เข้าใจได้ว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรอิรางานะตามลำดับ Model การอ่านที่ 林 (2019) ได้สรุปไว้ โดยนักศึกษากลุ่มนี้สามารถอ่านได้ตามลำดับ ดังนี้ 1) อ่านเสียงพื้นฐาน 2) อ่านเสียง 「^ˆ」 「[˚]」 3) อ่านคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรอิรางานะ 4) อ่านคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรเสียง ㄨ เล็ก และ 5) อ่านประโยคสั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษรอิรางานะได้ จึงสรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มนี้ มีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรอิรางานะตามลำดับของ Model การอ่าน คือ 1) ชั้นตัวอักษร 2) ชั้นคำ และ 3) ชั้นประโยค ซึ่งผลการประเมินตนเองมีค่าเฉลี่ยลดลงไปตามลำดับชั้นของการอ่าน และนักศึกษากลุ่มนี้สอดคล้องกับกระบวนการอ่านของ 林 (2019) ที่ได้สรุปไว้ว่าการที่จะอ่านข้อความซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายได้ ต้องอ่านและทำความเข้าใจตั้งแต่ขั้นแรกสุดให้ได้ก่อน คือ ชั้นตัวอักษร

สำหรับกลุ่มของนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย นักศึกษาส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรอิรางานะ ดังนี้ 1) อ่านเสียงพื้นฐาน 2) อ่านคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรอิรางานะ 3) อ่านประโยคสั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษรอิรางานะ และ 4) อ่านคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรเสียง ㄨ เล็ก ตามลำดับ ซึ่งไม่ตรงกับลำดับชั้นใน Model ของการอ่าน และนักศึกษากลุ่มนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มที่อ่านประโยคในการสอบอ่านได้ไม่เต็มที่ ที่จริงแล้วข้อการประเมิน ข้อ “20. เมื่อดู “ประโยค” สั้น ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana แล้ว สามารถอ่านออกเสียงประโยคนั้นได้” ควรจะมีค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด แต่จากผลของแบบสอบถามในตอนที่ 2 ผลที่ออกมาไม่ได้มีค่าเฉลี่ยที่ต่ำ กลับมีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสี่จากทั้งหมด 20 ข้อ

จากผลของแบบสอบถามทั้งหมด จึงสรุปได้ว่า ด้านวิธีการจำตัวอักษรอิรางานะ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการจำตัวอักษรอิรางานะหลากหลายวิธีมากกว่ากลุ่มนักศึกษา

ที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เช่น วิธีการจำจากการเขียนตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการพูดออกเสียง วิธีการจำจากการดูตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการพูดออกเสียง วิธีการจำจากการเขียนตัวอักษรไปพร้อม ๆ กับการฟังเสียง เป็นต้น ดังนั้น กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย นักศึกษาส่วนใหญ่จำตัวอักษรหลากหลายวิธีทั้งจากการเขียน การดู การพูดออกเสียง และการฟัง ในขณะที่กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนใหญ่จะจำจากการเขียน การดู และการพูดออกเสียง โดยจุดที่แตกต่างกัน คือ การฟังเสียงตัวอักษร โดยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฟังเสียงเท่ากับวิธีการอื่น ๆ ส่วนด้านการอ่านตัวอักษรนิรงานะ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ยสามารถประเมินตนเองได้อย่างถูกต้องตรงกับความสามารถจริงและมีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรนิรงานะตามลำดับ Model การอ่าน และตรงตามทฤษฎี Dual-route cascaded models ในงานวิจัยของ Clotheart et al, (2001) เมื่ออ่านตัวอักษรได้อย่างถูกต้องแล้ว จะเกิดการพัฒนาไปสู่การอ่าน คำศัพท์ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย จากผลการสอบอ่านที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย กับผลของการประเมินตนเอง ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่านักศึกษาเข้าใจผิดคิดว่าตนเองสามารถอ่านออกเสียงได้ อีกทั้งยังมีวิธีการเรียนรู้ตัวอักษรนิรงานะไม่ตรงตามลำดับ Model การอ่านด้วย

6. ข้อเสนอแนะ

ในแต่ละภาคการศึกษามีจำนวนนักศึกษาประมาณ 500 คน ต่อ 1 ชั้นปีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น เป็นวิชาบังคับ เป็นเรื่องที่ยากในแง่ของเวลาที่ผู้สอนจะให้การสนับสนุนและช่วยเหลือนักศึกษาทั้ง 500 คนได้ ผู้วิจัยจึงคิดว่า การนำผลของการสอบอ่าน มาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย กับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยให้นักศึกษาทำแบบสอบถามประเมินตนเองด้านการจำตัวอักษรนิรงานะ และด้านการอ่านตัวอักษรนิรงานะ และนำมาจัดกลุ่มตามตารางที่ 7 จะทำให้สามารถช่วยเหลือนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม

ตารางที่ 7 การประเมินตนเองกับความสามารถจริงของนักศึกษา ระดับ A ถึง E

ระดับการประเมินตนเอง	กลุ่มผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย	กลุ่มผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย
A: มากที่สุด 4.21 – 5.00	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงตรงกัน	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงค่อนข้างไม่ตรงกัน
B: มาก 3.41 – 4.20	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงตรงกัน	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงค่อนข้างไม่ตรงกัน
C: ปานกลาง 2.61 – 3.40	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงไม่ตรงกันเล็กน้อย	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงไม่ตรงกันเล็กน้อย
D: น้อย 1.81 – 2.60	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงไม่ตรงกัน	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงตรงกันในระดับหนึ่ง
E: น้อยที่สุด 1.00 – 1.80	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงไม่ตรงกัน	การประเมินตนเองกับความสามารถจริงตรงกัน

ตารางที่ 7 นี้ ผู้วิจัยได้อ้างอิงมาจากผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 แยกตามระดับค่าเฉลี่ย ดังในตารางที่ 4 ที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยนำผลมาแบ่งกลุ่มการประเมินตนเองด้านการอ่านตัวอักษรอริราชณะ โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ระดับ A และ B เป็นกลุ่มที่มีคะแนนการสอบอ่านดี ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินตนเองของนักศึกษากลุ่มนี้ว่าสามารถอ่านตัวอักษรอริราชณะได้ ดังนั้น นักศึกษากลุ่มนี้ จึงไม่จำเป็นต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ส่วนนักศึกษาในระดับ C,D,E ของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านสูงกว่าค่าเฉลี่ย ผู้วิจัยคิดว่าการช่วยเหลือและสนับสนุนนักศึกษาให้เรียนรู้ด้วยตนเองและสร้างความมั่นใจให้กับนักศึกษากลุ่มนี้ จะทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ตัวอักษรอริราชณะต่อไปได้ ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการสอบอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยเฉพาะในระดับ A,B,C ควรจะชี้แนะให้นักศึกษารู้ว่าผลการประเมินตนเองกับความสามารถจริงของนักศึกษาไม่ตรงกัน ผู้สอนจำเป็นต้องชี้แนะนักศึกษาจากจุดที่นักศึกษาทำไม่ได้ ส่วนในระดับ D,E นักศึกษาในกลุ่มนี้ตระหนักดีว่าตนเองไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ ผู้วิจัยจึงคิดว่า หากผู้สอนเริ่มชี้แนะหรือสอนนักศึกษาจากจุดที่นักศึกษาทำไม่ได้ จะสามารถช่วยเหลือนักศึกษาเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม เช่น จัดชั่วโมงเรียนเสริมให้นักศึกษา โดยเรียกนักศึกษามานอกช่วงเวลาเรียนให้อ่านบัตรตัวอักษรอริราชณะ หรือให้ทำแบบฝึกฟังเสียงตัวอักษร คำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรอริราชณะ แล้วเลือกตัวอักษรหรือคำศัพท์ที่ตรงกับเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง เป็นต้น เพื่อสำรวจจุดที่นักศึกษาทำไม่ได้ก่อน หลังจากนั้นจึงพัฒนาให้นักศึกษาเรียนรู้ตัวอักษรอริราชณะตามลำดับของ Model คือ 1) ชั้นตัวอักษร 2) ชั้นคำ และ 3) ชั้นประโยค

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจำและการอ่านตัวอักษรอริราชณะของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้าเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเท่านั้น ในงานวิจัยชิ้นถัดไป หากเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้าเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยคิดว่า การศึกษาเรื่องวิธีการจำตัวอักษรอริราชณะ และการอ่านตัวอักษรอริราชณะกับกลุ่มนักศึกษาที่เคยเรียนมาก่อน จะทำให้ได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนตัวอักษรอริราชณะได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- Coltheart, M., Rastle, K., Perry, C., Langdon, R., & Ziegler, J. (2001). *DRC: A dual route cascaded model of visual word recognition and reading aloud*. *Psychological Review*, 108 (1), 204-256. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.108.1.204>
- Council of Europe. (2001). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Seidenberg, M.S., & McClelland, J.L. (1989). *A distributed, developmental model of word recognition and naming*. *Psychological Review*, 96 (4), 523-568. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.96.4.523>
- 浅田和泉 (2006). 「簡体字および繁体字使用者におけるひらがな導入方法別学習効果」 『熊本大学言語学論集ありあけ』 5, 121-158.
- 栗田のり子・池田誠喜 (2020). 「小学校低学年の読みのアセスメントと指導」 『鳴門教育大学

- 『大学校教育研究紀要』 34, 55-63. <http://doi.org/10.24727/00028518>
- 池田伸子(2015). 「ディスレクシアを抱える日本語学習者に対する読み学習支援に関する一考察」 『日本語教育実践研究』 2, 1-15. <http://doi.org/10.14992/00011260>
- 伊藤秀明 (2019). 「読字能力の評価尺度の再考—「基礎段階の言語使用者」に注目して—」 『基礎教育保障学研究』 3, 72-86. https://doi.org/10.32281/jasbel.3.0_72
- 梅田康子・水田澄子・鈴木庸子(2009). 「韓国人高校生のためのIS連想法ひらがな学習カードの評価—記憶方略およびARCS動機付けモデルの観点から—」 『言語と文化：愛知大学言語教育研究室紀要』 47 (20), 121-139.
- 三盃亜美・Max Coltheart・宇野彰・春原則子(2014). 「発達性読み書き障害成人例と仮名文字列音読における語彙処理と非語彙処理の発達的問題—文字長と語彙性効果を指標にして—」 『音声言語医学』 55 (1), 8-16. <https://doi.org/10.5112/jjlp.55.8>
- 清水裕士(2016). 「フリーの統計分析ソフトHAD:機能の紹介と統計学習・教育, 研究実践における利用方法の提案」 『メディア・情報・コミュニケーション研究』 1, 59-73.
- 仲真紀子 (1997). 「記憶の方法：書くとよく覚えられるのか？」 『遺伝』 51 (1), 25-29.
- 中村典生 (2005). 「小学校英語における文字導入の問題点」 『岐阜市立女子短期大学研究紀要』 55,15-22. <http://doi.org/10.24516/00000317>
- 林真理佳 (2019). 「読みに困難のある児童に対するアセスメント—つまずきの状態を把握して指導に繋げる読みの「原因チェックテスト」の開発—」 『明星大学発達支援研究センター紀要』 4, 65-76.
- 樋渡康敬・橋本洋輔 (2018). 「学期当初にひらがな習得が困難だった学生の一学期間の学習状況」 『日本語教育方法研究会誌』 24 (2), 88-89. https://doi.org/10.19022/jlem.24.2_88

หน่วยงานผู้แต่ง: คณะสื่อสารสากล สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

Affiliation: Faculty of Global Communication, Thai-Nichi Institute of Technology

Corresponding email: pornrat@tni.ac.th, hitomi@tni.ac.th

Received: 2022/12/20

Revised: 2023/03/28

Accepted: 2023/04/12